

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η "ΜΗΤΕΡΕΣ,, ΜΙΑΣ ΠΛΟΥΣΙΑΣ "ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ,,

ΟΙ άστέρες και γενικά όλες ή καλλιτέχνιδες του θεάτρου και του κινηματογράφου έχουν μιά πολύ περιεργή ιδιωτική ζωή. Πολλές μάλιστα από αυτές είχαν ένα σωρό τραγικές περιπέτειες στη ζωή τους. "Άλλες πάλι μοιάζουν με την σταχτομπούτα. Ξεκίνησαν από ένα φτωχό σπίτι για να δοξασθούν και να γίνουν βαθύπλουτες. "Όσοσο καμιά απ' όλες αυτές τις ιστορίες δεν μοιάζει με το συγκινητικό ρομάντσο της γνωστής ήθοποιού Γκαμπύ Ντελύ, ή όποια επί μιά μακρά σειρά έτων πυρπολούσε τους δρόμους του Πικαντίλλυ και τών μεγάλων κέντρων της Εύρώπης με τις φωτεινές ρεκλάμες της. "Η Ντελύ πράγματι, ένω είχε ένα πλήθος φίλων κι' ένα σωρό φανατικούς θαυμαστές, ένω ζούσε σ' ένα μέγαρο επιπλωμένο με μυθική πολυτέλεια και είχε ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει μιά ωμορφη γυναίκα, έν τούτοις, στο βάθος της καρδιάς της ήταν πάρα πολύ δυστυχισμένη. Μιά θανάσιμη μελαγχολία της τσάκιζε τη ζωή και την έκανε ν' αναζητάη τη μοναξιά και να χύνη πικρά δάκρυα. Αυτή ή ωμορφη «βεντέττα» στα παιδικά χρόνια της ήταν πάρα πολύ φτωχή. Τόσο φτωχή μάλιστα πού νόμιζε ότι κι' όλος ο κόσμος ζούσε με την άγωνία του επίουσίου. Στα «Απομνημονεύματά» της μάλιστα διηγείται το έξης χαρακτηριστικό για την παιδική ήλικία της.

«Καθόμαστε, γράφει, σ' ένα μικρό και χαμηλό δωμάτιο, στο όγδοο πάτωμα μιάς παληάς πολυκατοικίας, της οποίας ή σκάλα ήταν τόσο σάπια πού έτριζε άπαισία και είχε κανείς την έντύπωση ότι από στιγμή σε στιγμή θα γκρεμιζόταν. Δέν τολμούσαμε να στηριχθούμε σ' ένα κάγκελό της. Είμαστε βέβαιοι ότι θα παίζαμε ένα άσχημο παιχνίδι με τόν θάνατο. "Η μητέρα μου δέν μ' άφηνε ποτέ να κατεβώ αυτή τη σκάλα. Δέν μ' άφηνε άκόμη ούτε να περπατάω πολύ. Ξέρετε για ποιο λόγο; Για να μή χωνεύω εύκολα. "Εκείνο τόν καιρό μου έδιναν να τρώω μιά φορά την ήμερα, ένω οί γονείς μου έτρωγαν πιό σπάνια άκόμα, γιατί άντεχαν περισσότερο στην πείνα. Θυμάμαι άκόμη ότι συχνά με κύτταζαν μ' ένα βλέμμα χαμένου ζώου. "Όταν δε τύχαινε να τρομάξω, ή μητέρα μου μ' έπαιρνε στην άγκαλιά της κι' άρχιζε να κλαίη. Μιά μέρα, τέλος, σταμάτησε τά δάκρυά της και με ρώτησε:

— Θά ήθελες ν' αλλάξεις μαμά;

— "Αφού δέν με δέρνεις, δέν θέλω, της άπάντησα. Είσαι τόσο καλή μαζί μου!

— Μά ή άλλη κυρία πού θα σε πάρη θα σε ντύση ωμορφα, θα σε πηγαίη στο θέατρο και θα σου χαρίση μάλιστα κι' εκείνη τη μεγάλη κούκλα πού είδες σ' ένα κατάστημα της όδου Ριβολί.

"Εγώ τότε έβαλα τó δάχτυλο στο στόμα κι' άρχισα να σκέφτωμαι. Τό θέατρο κ' ή κούκλα μ' είχαν έπηρεάσει πάρα πολύ. Και σε λίγο δέν δίστασα να πώ στη μητέρα μου, όταν την είδα να επιμένη:

— "Εστω, θα πάω μ' αυτή τη γυναίκα. Με τη συμ-

φονία μόνο ότι θα έρχεσαι να με βλέπης πάρα πολύ συχνά. "Η μητέρα μου τότε άρχισε πάλι να κλαίη. Τό ίδιο έκανε όταν ήρθε να μās ιδη ή νέα «μητέρα» μου. "Ήταν μιά ωμορφη κυρία με μιά μεγάλη γούνα και πολλά κοσμήματα. Της άρεσα γιατί ήμουν πολύ ωμορφη και γιατί δέν την φοβόμουν.

— Θά μου πάρετε την κούκλα; την ρώτησα μόλις την άντίκρυσα.

— "Ό,τι θέλεις, μικρούλα μου, μ' άπάντησε χαμογελώντας.

— Τότε θέλω άκόμη ένα άμαξάκι κι' ένα ωμορφο κεντητό φόρεμα. Θέλω να την κάνω βασιλοπούλα. Δέν θέλω να μοιάζη σαν έμένα.

"Η κυρία με κύτταξε τότε κ' είδε ότι φορούσα ένα ξεθωριασμένο φόρεμα και ότι τά παπούτσιά μου ήσαν σε κακό χάλι.

— "Εννοια σου, μου είπε, όλα θα διορθωθούν. Μόνο πρέπει να μ' άγαπάς και μένα λίγο.

Και μετά δυό μέρες ήρθε πάλι για να με πάρη μ' ένα ωραίο αυτοκίνητο. Μά με κορόιδεψε. Δέν μου πήρε ούτε την κούκλα, ούτε τó μεταξωτό της φόρεμα, ούτε τ' άμάξι. "Όλα αυτά ήσαν μιά κατεργαριά για ν' άποχωρισθώ τη μητέρα μου. Αυτή ή κυρία ήταν μέλος ενός φιλανθρωπικού συλλόγου. "Ετσι φρόντισε και με πήραν στο άσυλο τών μικρών κοριτσιών, εκεί δηλαδή πού κλείνουν όλα τά παιδιά πού δέν ξέρουν τους γονείς τους και πού δέν έχουν κανένα να φροντίση γι' αυτά. Ναι, τά πρώτα παιδικά χρόνια μου τά πέρασα σ' ένα άσυλο. Και τó πιό τραγικό είνε ότι δέν ξαναείδα ποτέ πειά τη μητέρα μου. Δέν τόλμησε να έρθη να με δη. Φοβήθηκε μήπως την παρακαλέσω να με πάρη

πάλι μαζί της. Δέν ήθελε να με κάνη πάλι να πεινάω και να γίνω δυστυχισμένη. Κι' όμως αυτό ήταν τó πιό μεγάλο λάθος της. "Η στέρησις της μ' έκανε τόσο πολύ να υποφέρω, ώστε μου μαράζωσε την καρδιά. "Η χαρά, ή στοργή, ή αγάπη ήσαν πράγματα άγνωστα για μένα. "Ημουν ένα φτωχό κι' άξιοθρήνητο πλάσμα, Κι' όταν κατόπιν έγινα πλουσία και φόρεσα ωμορφες τουαλέτες και στολιστηκα με βαρύτιμα κοσμήματα, έμοιαζα με μιά μεγάλη άψυχη κούκλα, σαν αυτές πού βλέπει κανείς στις βιτρίνες τών καταστημάτων. "Η μόνη, ωστόσο, σκέψις πού μ' άπασχολούσε ήταν να ξαναβρω τη μητέρα μου. "Ηθελα να την κάνω εύτυχισμένη και να χαρώ μαζί της την δόξα και τά πλούτη μου. Μά όλες ή έρευνές μου πήγαν χαμένες. Είμαι δε βέβαιη ότι θα πεθάνω μ' αυτό τó παράπονο στα χείλη...»

Κι' αλήθεια, ή Γκαμπύ Ντελύ πέθανε χωρίς να γνωρίση την μητέρα της. Μά αυτό δέν ήταν τó μόνο κακό πού της είχε συμβή. Αυτή ή ωμορφη «βεντέττα» υπέφερε σ' όλη τη ζωή της, γιατί πολλές επιτήδειες γυναίκες θέλησαν να έκμεταλλευθούν την άδυναμία της και παρουσιάστηκαν για μητέρες της, με τó σκοπό να

— Σείς, σείς είσατε ή μητέρα μου; ρώτησε με συγκίησιν ή Γκαμπύ Ντελύ.

της αποσπάσουν εφθονα χρήματα.

Την εποχή του παγκοσμίου πολέμου, η Γκαμπύ Ντελύ βρισκόταν στο Λονδίνο και θριάμβευε στα θέατρα του Πικαντίλλυ. Μιά μέρα, στο καμαρίνι της δέχτηκε την επίσκεψη μιάς ηλικιωμένης και πολύ φτωχής γυναικάς. Η Γκαμπύ Ντελύ την κύτταξε με συμπάθεια και την ρώτησε σ' τι μπορούσε να της φανή χρήσιμη.

Η άγνωστη όμως γυναίκα με δάκρυα μεγάλης συγκινησεως ρίχτηκε στην άγκαλιά της ξεφωνίζοντας μ' απελπισία:

— Τόσο λοιπόν άλλαξα ώστε να μη με αναγνωρίζεις πειά, παιδί μου;

Η καρδιά της όμορφης «βεντέττας» πήγε να σπάσει από την δυνατή συγκίνηση.

— Σείς, σείς είσαστε ή μητέρα μου; την ρώτησε τρέμοντας. — Ω, αν ξέρατε πόσο καιρό έψαχνα για να σας βρω και να σας κάνω ευτυχισμένη...

Και άρχισε να την χαϊδεύει, να την φιλάει και να κλαίει από τη χαρά της.

Το ίδιο βράδυ έδωσε μιά μεγαλοπρεπή γιορτή προς τιμήν της μητέρας της και την παρουσίασε στους φίλους της. Από την άλλη μέρα δέ την εγκατέστησε στο πολυτελές διαμέρισμά της, ενώ όλες ή παρισινές εφημερίδες δημοσίευαν την φωτογραφία της.

Μά αυτή ή χαρά της δεν κράτησε πολύ. Μετά από λίγο την όμορφη «βεντέττα» την έπεσκέφθησαν δυο αστυνομικοί και ζήτησαν να ιδούν τη μητέρα της.

— Μας συγχωρείτε, της είπαν, αλλά αυτή ή φυσιογνωμία μας είνε πάρα πολύ γνωστή. Θέλουμε λοιπόν να εξακριβώσουμε μήπως τυχόν πέσατε θύμα καμμιās άπάτης!...

Και πράγματι, καθώς άπεκαλύφθη, ή παρουσιαζόμενη ως μητέρα της Ντελύ δεν ήταν τίποτε άλλο από μιά φοβερή τυχοδιώκτρια, ή όποια είχε μεταμφιεσθή σε φτωχή γυναίκα, είχε μάθει την ιστορία της Ντελύ και θέλησε να εκμεταλλευθή αυτή την άδυναμία της και να γίνη πλούσια. Συνελήφθη φυσικά και κλείστηκε στη φυλακή. Μά ή γοητευτική «βεντέττα» ύστερ' άπ' αυτό τό άτύχημά της έπαθε έναν μεγάλο ψυχικό κλονισμό κι' έχασε τό κέφι της.

Μιά παρομοία άπατεών, πάλι, παρουσιάστηκε μετά λίγον καιρό στη Ντελύ. Αυτή είχε συγκεντρώσει ένα σωρό πράγματα που θύμιζαν στη Γκαμπύ την παιδική ζωή της. Τόσο δέ είχε πεισθή ή καλλιτέχνις ότι ήταν ή... μητέρα της ώστε άγωνίστηκε να την γλυτώσει από τά χέρια της δικαιοσύνης. Μά ή αστυνομία δεν άστειεύετο. "Ετσι της άπέδειξαν ότι ή γυναίκα αυτή καταγόταν από την Μασσαλία, ότι ώνομαζόταν κυρία Γιούρκες κι' ότι είχε στό... ενεργητικό της δέκα κλοπές και άλλες τόσες άπάτες.

Μετά δυο χρόνια, έπίσης, στο καμαρίνι της Ντελύ, όταν βρισκόταν στη Βουδαπέστη, παρουσιάστηκε μιά γρηά χωρική της Ούγγαρίας.

— Η μικρή κόρη μου, της είπε, μου διάβασε στις εφημερίδες την ιστορία σου. Αυτή ή ιστορία μοιάζει πάρα πολύ με τη δική μας. Έχουμε χάσει κι' έμεις ένα παιδί. Ήρθα λοιπόν να ιδώ μήπως είσαι σύ!

Μά όταν συζήτησε με την Γκαμπύ Ντελύ βεβαιώθηκε ότι δεν ήταν τό παιδί της κι' άρχισε να κλαίει.

— Έκανα, της είπε, δέκα μέρες ταξίδι χωρίς να κουραστώ, γιατί μου έδινε δύναμη ή έλπίδα ότι ίσως θα εύρισκα τό παιδί μου. Τώρα που άπογοητεύτηκα, δεν έχω πειά τό κουράγιο να γυρίσω εκεί κάτω.

Κι' αλήθεια, ή γρηά χωρική πέθανε μέσα στο τραίνο που την μετέφερε στο μικρό κι' άπομεμακρυσμένο χωριό της εκεί στα σύνορα της Ούγγαρίας.

Η Γκαμπύ Ντελύ επί δέκα χρόνια γνώριζε διαρκώς ένα σωρό «μητέρες» της και «άδελφές» της, ή όποιες έρχόντουσαν με τό σκοπό να την εξαπατήσουν. Τέλος δέ μιά νύχτα μην άντέχοντας σ' αυτό τό ψυχικό μαρτύριό της έθεσε τέρμα στη ζωή της. Όσο για την τρελασία περιουσία της, αυτή μοιράστηκε στους φτωχούς και στα διάφορα άστυλα.

Μετά τόν θάνατό της — τί περιέργει — οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ άνεκάλυψαν τέλος τά ίχνη της μητέρας της. Ζούσε όλομόναχη σε μιά φτωχικιά σοφίτα μιάς πολυκατοικίας της Λυών, στην όποια ήταν θυρωρός. Είχε δέ τόσο βαρεθή τόν κόσμο που δεν τόν πρόσεχε και ποτέ δεν διάβαζε εφημερίδες. "Ετσι δεν είχε μάθει τις άπέλπιδες άναζητήσεις της Γκαμπύ Ντελύ. Έμαθε μόνο τόν θάνατό της. Κι' αυτό την ώδήγησε μιά ώρα άρχήτερα στον τάφο, γιατί ή μόνη έλπίδα που την κρατούσε στη ζωή ήταν ότι ή αγαπημένη κόρη της θα την άναζητούσε κάποτε και θα έρχόταν να την πάρη άπ' αυτή την κρύα σοφίτα, στην όποια περνούσε τις δυστυχισμένες μέρες της!...

TZIOBANI MAZENTO

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν τών άναγνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τά προμηθευθούν οι άναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τά γραφεία μας, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος), πρὸς 8 δραχ. έκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλφόνσου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του 'Ετεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του 'Οκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.
- 14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» του Πώλ Φεβάλ — Β' μέρος του «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις εξέδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαί 10).

Από τās παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με δραχμάς 5 διά τās 'Αθήνας και 6 δραχμάς διά τās έπαρχίας, τά έξής βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σέλλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τās 'Αθήνας και 6 διά τās Έπαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα :

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον διά τās 'Αθήνας και 6 διά τās Έπαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά τό 'Εξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.

Ειδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν άπ' ευθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλῶσιν εις τά κατά τόπους Πρακτορεία τών εφημερίδων.